

Dorel Ghemu

CA ÎN OGLINDĂ

Coperta: Ionela Sabrina Mihuleac, artist plastic

Articol I. PREFAȚĂ

Drumul *cunoașterii de sine* este *călătoria* cea mai importantă a omului, care întreține focul creativ al vieții și relevă sensul profund al existenței pe pământ. Încă din vechime, formula imperativă a lui Socrate, „*Cunoaște-te pe tine însuți!*”, înscrisă pe friza de sub frontonul templului lui Apollo din Delphi, invită oamenii la autocunoaștere și autovalorizare. De-a lungul mileniilor, această preocupare sufletească s-a manifestat neobosit, străbătând „*hățișuri ale sensibilității*”, cu un „vis precis” de a fi răsplătiți „*cu cea mai frumoasă amintire*” – IUBIREA.

Aceste gânduri au răsărit în mintea mea, citind versurile acestui volum de poezii ale autorului Dorel Ghemu, „*Ca în oglindă*”, care poartă cititorul într-o CĂLĂTORIE, „*de la firul de ierbi cu gust de dor, / Până la cea mai proaspătă stea*”. Este impresionantă *scrisoarea publică* a autorului, care promite cu prietenie, că prețul de a-l însoți pe acest drum inițiat, prin intermediul oglinzii versurilor sale, este „*dragostea mea fără de margini*”. De ce propune, oare, oglindirea, ca mijloc de cunoaștere și înțelegere?

Tema oglinzii este foarte prezentă în toate domeniile exprimării umane, pornind de la Ptolemeu, care a fost primul ce a expus o teorie a oglinzilor și a refracției luminii, la Arhimede, despre care se spune că ar fi aprins corăbiile dușmane cu ajutorul unor oglinzi care concentrau razele soarelui, sau, ajungând la *cele 7 oglinzi esenien*e, care ne ajută să înțelegem procesul prin care oamenii și experiențele apar în viețile noastre și ne încurajează să transformăm diferitele evenimente în moduri unice de dezvoltare personală și evoluție. Totuși, poetul ne avertizează, că există riscul iluzionării și al pierderii căii celei drepte, precum „*bietul șomer, căutător în stele*”. Pe de o parte, oglinda reflectă Adevărul, conținutul Inimii și al Conștiinței – „*eu ard de viu să mă descopăr / În oglinda retrovizoare a căutării*” – dar, pe de altă parte, oglinda prăfuită, ca o „*dimineată cețoasă*”, fiind simbolul ignoranței, al egoului supradimensionat, provoacă „*răzbucnirea orgoliului din noi*”

care „a dărmătat într-o clipită/Întreg edificiul armoniei”.

Fenomenul de oglindire este un miracol, pentru că *lumina vieții* este un miracol, fiecare vers din acest volum reflectând secvențe variate, de viață conștientă, luată în piept cu curaj, cu speranță și cu bucurie de către poet: „De vrei să știi/Cum este vremea-n chipul tău/Privește-te-n oglindă fără frică/Zâmbește-ți liniștit, netulburat/Și-apoi vei observa surprins și bucuros/Cum soarele-ți va răsări pe chip”.

Multe considerații filosofice au legătură cu acest fenomen, dar, poezia „*Nimic niciodată*”, mie îmi amintește de *Alice din țara minunilor*, care spunea despre imaginea obiectelor din oglinda ei că „merg pe cealaltă cale”. Poate fi calea din lumea magicului sau magicul este însăși viața noastră, este *Copilul nostru interior*, căruia îi suprapunem tot felul de învelișuri și scoarțe? Astfel, poetul face mărturisirea de credință, ca nu s-a lăsat prada acestei capcane a vieții cotidiene și „una dintre cele mai frumoase povesti, /Este numai copilul din mine/Copilul din mine integral/Și mai jucăuș ca niciodată”.

Ca o oglindă rotundă, aș dori să închei aceste rânduri, mărturisind că m-am plimbat la pas domol și-atent, braț la braț cu autorul, prin vastele și variatele *teme* ale vieții, pe care le propune în acest volum de poezii. Am parcurs *Linia Timpului* personal și universal, și-am înțeles că, într-adevăr, „Iscusita zidire s-a înfăptuit/Din lumina pură a începutului/Izvor nesecat de dănuire/Dar peste toate minunățiile/SUPREMĂ ESTE NUMAI DRAGOSTEA”!

Prof. psih. Cătălina Maria Râznic

Articol II. SCRISOARE UNANIM VALABILĂ

Prietene cititor.

Bine ai apărut în această lume a mea.

În orizontul meu primitor

Te voi însoți într-o călătorie de odihnă.

De la firul de iarbă cu un gust de dor.

Până la cea mai proaspătă stea

Și, dacă vei obosi însoțindu-mă.

Te voi găzdui în cea mai curată încăpere

A sentimentelor

Și nu-ți voi cere în schimb decât iubire.

Voiajul nostru nu are un început de vis precis
Și un sfârșit de caldă aducere-aminte.
Nimeni nu ne va deranja pe parcurs
Și vom avea parte de o deplină liniște.
Deși vom străbate câteva hățișuri ale sensibilității.

În final te voi răsplăti
Cu cea mai frumoasă amintire.
Cu dragostea mea fără de margini.

Articol III. CĂUTĂTORUL ÎN STELE

Cineva, cu chelie de veșnic cugetător.
Numără stelele de pe baltă și ziua
Și le dă câte un nume de floare.
Excluzându-le pe cele căzătoare
Care sclipesc efemer în spațiul cercetărilor sale.
Pornește meticulos de la nord la sud.
Apoi le adună pe cele de la est la vest
Și le notează ordonat în tabelul sideral.
Stelele situate în dosul Pământului le calculează
După cele aflate în emisfera însorită
Și le numerotează de la Alfa la Omega.

Când termină toate florile de transbordat pe cer.
Apelează la numele de femei – Cele care nu nume de floare – Să
le dea el o mai mare importanță
Decât cea a lor de matca pământeană.

Bietul șomer, căutător în stele.
E grozav de deranjat de forfota trecătorilor.
În demersul lui arhiștiințific.
De aceea a hotărât ca restul vieții
Să și-l petreacă nestingherit de nimeni
Numai în butoiul lui Diogene.

DESCOPERIRI

Cineva, când era fericit.
A descoperit iubirea
Și a împărțit-o tuturor oamenilor.
El însă nu a fost iubit vreodată.
Alt cineva a descoperit minciuna
În poveste
Și a dăruit-o copiilor.
Mințind frumos
Și toți au crescut așa mari de tot.

Fântânarul a aflat apa sub țărâna
Și a dat-o gratuit trecătorilor.
Apoi și el s-a împărtășit cu ea.
Îmbătându-se cu claritate de bucurie.

Eu ard de viu să mă descopăr
În oglinda retrovizoare a căutării
Și, când mă voi descoperi, în sfârșit.
Nu voi mai beneficia în întregime
De această surprinzătoare descoperire.

IMPACT ÎN ZORI

În această dimineată cețoasă.
Ideile mele somnoroase și rebele
S-au ciocnit de ideile tale răsfățate
Și, din acest impact surprinzător.
Au țâșnit primele scântei de mânie.
Răzbucnirea orgoliului din noi
A dărâmat într-o clipită
Întreg edificiul armoniei
Clădit an de an, cu migală.
Din cea mai curată perlă a iubirii.

În altă dimineată însorită.
Ideile noastre fără orizont
S-au speriat ca niște păsări neîmblânzite

De dangățul inimilor împreunate
Și la chemarea lor împăciuitoare.
Au îngenuncheat ca pentru o rugăciune
În numele iubirii.

NOAPTE DE SEPTEMBRIE

Noaptea de început de toamnă
A pătruns peste tot și în toate.
Stârnind spasmele somnului fără vise.

E-o noapte neagră și înnorată
Ca tristețea.
Adâncă precum nemărginirea.
Rece ca trupul fără viață.
Liniștită ca nepăsarea.
Tăcută ca uitarea.
Concentrată ca otrava.
Opacă precum nepătrunderea.
Persistentă ca durerea
Și intensă ca blestemul.
Cătrănită cum e ura.
Nedorită cum e moartea.
Umedă ca lăcrimarea.
Nepătrunsă ca o taină.
Lungă precum așteptarea.
Grea ca piatra funerară
Nepoftită ca năpasta
Și urâtă ca fantoma.

Doar cântecul trist al unui greier
Mai licărește ca un strop somnoros
Tremurător de viață.

FĂRĂ CAMĂTĂ

Bunul credincios, așa cum a învățat să fie.
Viețuia într-o locuință mică

Doar pe o palmă curată de existență.
Dar îi era sufletul foarte spațios
Și adânc cât o mină de aur.

Fiecăruia dăruia bunătate
Și oricui împărțea numai zâmbete
Și nu cerea nimănui nimic.
Singura lui răsplată era bucuria altora.

Unii veneau la el ca din instinct.
Alții se opreau ca la o leafă
Și el se simțea tot mai obligat
Și se credea tot mai datornic.
Simțindu-se mereu pom în calea trecătorilor.
Simțindu-se pe sine în ceilalți.

Și, când a avut și el nevoie
Doar de puțină bunătate.
Toți au alergat degrabă.
Ca la o așteptată moștenire.
Fără niciun drept de proprietate
Și l-au mutat în mica locuință
Într-o margine tăcută de cimitir.

CĂUTARE ÎN INTIMITATE

Visătorul incurabil
A căutat peste tot vinovatul
Care i-a aprins dorul în simțuri.
Să-l judece apoi după canoanele mai vechi.

S-a cățarat, mai întâi, temerar
Pe cel mai înalt pisc
Al spațiului său contemporan
Și a aprins zorii în miez de noapte.
Dar nu a întrezărit nimic printre toate
Dezamăgirile ce-l înconjura.

După aceea, s-a cufundat
În cel mai adânc abis al timpului său
Și a scormonit tot nisipul adunat
În clepsidra cu fine iluzii.
Dar nici aici nu a aflat vinovatul.

Un gând i-a venit ca un ecou de departe.
Tocmai de la strămoși necunoscuți
Să se cerceteze pe sine.
Semn cu semn de tresărire.

A scotocit prin toate unherele
Genetice ale ființei sale virgine
Și, undeva, într-o genă singuratică.
A simțit o luminiță arzând de demult.
Era vinovatul cel căutat.
Responsabil de dorul cu pricina.
Aflase adevărul ce durea chiar în sine
Cu unele puteri vindecătoare.
PASĂREA MIRACULOASĂ

Sufletul e o pasăre miraculoasă.
Nevoită să călătorească
Dintr-un trup în alt trup.
După cum o bate vântul destinului
Și el temporar prin spațiul existenței.

Trupul dovedește a fi un cuib schimbător.
Predestinat ofilirii pe timp de iarnă
Și într-o altă primăvară înmugurește și înflorește.
Primind și el o pasăre miraculoasă
Care știe să-i cânte sau să-i plângă
După cum decurge voia dirijată a întâmplărilor.

Din această comuniune ciclică
Ne împlinim noi ca simpli grădinari
Și ne place nespus de mult cum ne cântă
Neprihănită pasărea miraculoasă.

Cuibărită în adâncul nostru.
Ca duh din duhul minunilor.

CU RESPONSABILITATE

Atenție, actori mari.
Cortina este transparentă
Și spectatorii consecvenți
Sunt niște îngerii foarte atenți
La toate gesturile voastre
Și la orice respirație sentimentală!

Jucați-vă corect rolurile
De mamă și tată
Și lăsați-i să rămână îngerii cât vor dori.
Să se bucure frenetic de spectacolul vieții
Și să vă aplaude cu tot freamătul de primăvară!

După reprezentația voastră responsabilă.
Când orizontul se va extinde în strălucire.
Îngerii spectatori
Își vor lua zborul spre zări diferite.
Dar vor reveni să vă joace rolurile
În aceeași scenă larg deschisă și improvizată.

FRAȚI DE ACELAȘI SOARE

Toți ne trezim răsfățați în fața soarelui
Încețoșați de somnul din noapte
Și ne privim binevoitori unii în ceilalți
Ca niște oglinzi purtate de vânt
Și ne îndulcim miezul tănuț în noi
Măcar cu o rază din privire.

În aceeași limpede lumină
Ne clătim gândurile îngemănate
Pe frunțile ridicate din umbră.
Chiar dacă uneori ne mai încercă îndoiala.

Curând pânzele albe ale zilei
Vor fi înălțate de suflul prielnic al speranței
Și punțile se vor întinde spre noi
Și ne vom îmbarca împreună
Spre porturi mai apropiate sau mai îndepărtate.
Dar în fața aceluiași soare.

O CLIPĂ DE ÎNVIERE

Când îmi revăd uneori casa natală
Retrăiesc toată copilăria minunată
Concentrată într-o singură clipă de reverie.
Ca un strop de esență florală
Răspândită peste toată lumea vieții.

Mireasma aceea de livadă încununată.
Gata să se dăruiască total iubirii.
Îmi readuce în preajmă părinții
Viguroși și mereu preocupați de toate.
Mi-o readuce pe bunica
Pâlpâind ca o luminiță pe un capăt de lumânare.

Copacul ce se lua la întrecere
În înălțime cu casa.
Fântâna larg deschisă către cer
Să ofere oricui o picătură de răcoare.
Zarea cea adâncă.
Născătoare de miraculoase curcubeie
Îmi sunt martori statornici
Și de mare încredere
La sufleteștele mele căutări.
În lada cu zestre a timpului.

Generații de răsărituri și de apusuri.
Generații de crini și trandafiri.
Generații de rândunele și de porumbei
S-au sedimentat rând pe rând

În albia mării treceri
Și pe filmul luminos al amintirilor.

Ferestrele mai surâd încă
Unui gând îndepărtat.
Soba respiră abia într-un ungher
Și, la gura ei știrbă și întunecată.
Se învălmășesc povești fără număr.

Toate își șterg praful trecutului de pe timpuri
Și reînviată se adună tumultuoase în mine.
Și, ca în jurul unei mese rotunde.
Își compune fiecare în tăcere câte o poezie.

SEMNE DE PRIMĂVARĂ

Tânăra vânzătoare de zâmbete
Stă pe rondul intersecției.
Toată împodobită cu buchețele rozalii.
Toată fremătând de atracție.
Până și părul ce-i curge pe umeri
Îi este inundat de aceste suave semne de primăvară.

Brațele ei de flori se întind.
Ca o chemare parfumată.
Spre trecătorii împovărați de gânduri.
Pe toți să-i adune într-o singură îmbrățișare.

Tânăra vânzătoare de flori.
Ea însăși un semn de prosperitate.
Îi cheamă pe toți cu glas cristalin de ghiocel.
Să le prindă la rever o zambilă
Și să alunge iarna din ei.
Și să se bucure împreună.
Încă o dată.
Că, totuși, e iarăși primăvară!

MĂRȚIȘOR

Fata aceea, cu surâs de primăvară.
Născută din semințe de busuioc
Și botezată în ape de oglindă.
Când a ieșit întâia dată la hora bucuriilor.
Toți au sorbit-o dimineață ca pe-o aghiazmă
Și au răsădit-o definitiv în inimi.

Avenit de demult odată cu renașterea.
Odată cu sfioșenia ghiocelor
Și toți au înfiat-o deopotrivă.
Ca pe o alinare a sufletelor.

De atunci, în întâia zi de primăvară.
Ea răsare zâmbind pe pieptul urmașilor.
Împletindu-și buclele în șnur.
Din lumină și căldură.
Și toți o poartă în inimi primenită de-a pururi
Și o numesc cu toată dragostea Mărțișor.

PRIER

În oglinda înflorită a lui Prier
Oamenii trebăluiesc mai tineri.
Inspirați de bolta senină
Și de susurul mărunț al albinelor.
Din nou culegătoare de miere.

Strigătul insistent al cucului
Se răsfrânge în fiecare inimă.
Ca un ecou ce se multiplică în stingere.
Dând tonul unei noi iubiri.

Cerul se deschide larg până în bucurie
Peste un alt început de viață
Și soarele insistă în toate
Cu împărtășanie de proaspătă lumină.

Un mic ciripit de speranță
Se cuibărește cu încredere firească
În toată îmbrățișarea primitoare a lui Prier.
Că peste tot înflorește veselia
Și nimeni de nimic nu mai suferă.

FLORAR

E timpul când florile se îndrăgostesc
Și își oferă reciproc miresmele.
Răsfățându-se în pure sărutări de petale.

Gladiolele își înalță spadele
Și trandafirii își întind săgețile.
Ca nu cumva unii intruși să le tulbure răsfățarea.
Doar albinele foarte igienizate
Au acces privilegiat
La izvoarele de nectar
Și la pungile cu germenii de aur.

Ziua soarele le colorează cu sentimente
Și noaptea luna le dăruiește oglinda
Să-și admire grațiile în ea.

Maestrul estetician, grădinarul Florar
Le mai toarnă în cupe câte un strop de extaz
Și le primenește, clipă de clipă.
Cu o magică perfecțiune.

CIREȘAR

Iar s-a împodobit cerul cu aripi
Ce vâslesc azurul
Și, rareori, câte vreun nor răzleț
Plutește pe valuri de lumină.
Iar eu mă simt mic sub zboruri.
Dar de fapt, sunt uriaș lângă furnică.
Iar atârnă de crengi împlinite

Cireșele dulci
Ca niște sâni îmbujorați de zâne bune.
Ca niște fragede ofrande ale lui Cireșar.
La care râvnește cu nesaț
Copilul pofticios din mine.

Dar peste toate împărățește soarele
Din culmea lui de strălucire.
Răspândind peste tot în cale flori.
Pe care copilul din mine le mângâie cu bucurie.
Dar mai ales le strânge fericit la suflet.

REFUGIU ÎN METAFORĂ

În fiecare seară, de regulă.
Mă închid în coaja unei metafore.
Tare ca nuca, să nu mă roadă cumva
Șoarecii de bibliotecă.
Așa cum mi-au ros urechile de carte.
Apoi mă lipesc de singurătate.
Cum se prinde nuca de perete.
Să-mi refac neuronii pierduți
În lupta cu greu conformistele cuvinte.

Dimineța îmi dezbrac învelișul sonor.
Să-mi sorb cafeaua din vârful condeiului
Și îmi reîncep lupta cu cele mai reacționare slove
Pe frontul deschis al filelor creponate.

Găoacele metaforelor mele
Le umplu preponderent
Cu semne de punctuație.
Să-mi fie mai comod.
Când mă voi închide din nou în ele
Că tare mi-e frică
De acei șoricei de bibliotecă.

SEMN DE ÎNTREBARE

Mă plimbam odată printr-un proverb
Și l-am întâlnit din întâmplare
Pe Seamăună Vânt.
Greoi ca lenea mare
Care arunca semințe de lehamite
Pe un ogor foarte arid.

L-am strigat exact pe nume.
Dar mu mi-a răspuns.
Era supărat că l-am tras de urechi.
Când rămăsese repetent la agricultură.

Apoi m-am întors în sinea mea
Către o zonă muntoasă
Și l-am recunoscut pe Culege-Furtună
Sprinten și slab ca paguba cea mare.
L-am strigat și pe el pe nume.
Că ne cunoșteam de la măcinatul pagubelor.
Dar vorbele mele s-au izbit de stâncile tăcerii
Și au ricoșat ca un ecou.
Ca un bumerang și m-au lovit peste gură.

Oare ce semn o mai fi acesta?

COINCIDENȚĂ

Cum te numești, prietene cărăuș.
De dimineață, de amiază și de seară?
L-am întrebat că-mi părea cunoscut.
Și mi-a răspuns că se numește
Și tei de la drum.
Și pasăre cu aripi muiate în soare.
Și floare ce înflorește și noaptea.

Apoi, insistând, l-am întrebat unde locuiește
Și mi-a răspuns, la fel de evident.
Că locuiește în teiul de la drum.

În pasărea cu aripi scăldate în soare
Și în floarea care înflorește și noaptea.

Voiam să-i mai spun că mi se pare cunoscut.
Că seamănă foarte mult cu mine.
Dar, privindu-mă în oglindă.
Mi-am dat seama că semăna leit cu viața.
Și dimineața, și amiaza, și seara.
Ca acel prieten cărăuș de taine.
Fidelă copie a coincidenței.

PRIBEAGUL SINGURATIC

Pribeagul merge singur în tăcere
Pe-un drum pustiu, necunoscut și-n gust.
În jur se adâncesc prăpăstii fără fund.
Ca niște largi capcane îndosite.
Păduri nemărginite și pline de hățișuri
Se-ntind și cresc de pretutindeni
Și-n urma lui cărarea i se pierde.
Fără de întoarcere și fără gând de renunțare.

Un permanent urcuș îi este viața
Pe muntele cu piscuri înghețate.
Căci hărăzit i-a fost să-și poarte crucea.
Urcând mereu și fără să se plângă.

Câți alți pribegi ca el au fost
Și câți or să mai vină.
Mânați de-o soartă fiecare-n parte.
Ducând cu ei câte-o fărâma de speranță în desagă.

ODATĂ

Odată, când înverzeam în lumină.
Stăteam nemișcat pe malul unui iaz.
Doar chipul îmi plutea tăcut pe valuri.

Lângă mine o salcie despletită
Lăcrima frunză după frunză.
Și se apleca tot mai mult spre oglinda apei.
Oare ce voia să descifreze în ea?

Atunci mi-am amintit de bunica.
Odată și ea lăcrima despletită.
Aplecată asupra unei poze.
Apoi și-a șters ochii cu basmaua
Și s-a privit îndelung în oglindă.
Oare își număra cutele de pe față?

Amândouă – și salcia și bunica – îmbătrâniseră împreună.
Și niciuna nu mi-a cerut un strop de tinerețe.
Că le-aș fi dat.
Atunci am învățat eu prima dată.
Să-i iubesc pe toți bătrânii.

CĂUTĂTORII TEMERARI

Am plecat la marea cea mare
Împreună cu el, prietenul.
Căutător de aur în dunele mișcătoare.

Eu căutam poezie în scoicile adormite
Și adâncite sub valuri.
Eram doi căutători temerari
Și transparenți în văzul curioșilor.
Aproape dezgoliți și ei.

Am descoperit acolo destulă poezie.
Mai cu seamă în zborul derutant al pescărușilor
Sau într-o fată ciocolatie.
Inabordabilă în momentul acela.
Dar le-am așezat undeva printre bagaje.

Dunele s-au dovedit cam sărăcăcioase.
Iar scoicile mele.

Deși răscolite dureros.
Nu conțineau nicio perlă.

Atunci, prietenul meu s-a rătăcit tot cercetând
Și s-a descoperit singur în pustiul unui șah.
În adâncul acela de pustietate
A aflat el aurul cel mai curat
Și a început să-l exploateze
Cu toată nădejdea unui temerar.

Eu am rătăcit de atunci prin grădinile lui Khayam.
Printre arteziene și printre amfore.
Ce-i drept, era multă poezie acolo.
Chiar la îndemână.
Dar nu aveam în ce s-o înmagazinez.
Dar m-am întors la bagajele mele
Cu suficientă poezie încăpută doar în suflet.

ECOU ÎNDEPĂRTAT

Se spune că în străfundul nostru
Mișună maimuțe speciale.
Cu creier minuscul și cu frânturi de cuvinte.
Că din scânteia lor de minte cățărătoare
Să aprins în noi imaginația
Și am inventat prelungiri de mâini
Și desene însăilate prin interioare de grotă.

Apoi ne-am ținut echilibrul lângă un trunchi de copac
Și-am început să culegem primele roade ale instinctelor.
Țipând unii la alții de bucurie
Și-am început să ne îmbrățișăm.
Când ne îngăduia mersul pe vârful picioarelor.

Din întâmplare ne-am înjghebat săgeți.
Din mlădițe de cucută.
Strămoșii timizi ai rachetelor de azi.
Dar le-am îndreptat numai spre hrană

Că nici nu visam noi pe atunci la alte ingerințe.
Am mai căpătat un pic de minte.
Când a căzut un trăsnet prin apropiere
Și am dat de gustul cărnii.
Închinându-ne pentru prima dată la cer.

Abia când neputințele ne-au încercat
Pe tărâmul aspirațiilor
Și când ne-am recunoscut adevărata înfățișare.
În oglinda cugetului.
Ne-am dat seama că suntem, de fapt.
Niște rămășițe de îngeri
Și că fiecare dintre noi
Are câte o stea.
Dinainte asigurată
Pe bolta nemărginită a credinței.

PROMETEU ÎNDRĂGOSTIT

Prometeu, plictisit de singurătate.
Și-a scăpărat în intenție dorința de a se îndrăgosti
Și, implorând-o pe Hera să-l salveze.
Aceasta, cu suflet de mamă eternă.
Îi taie toate strânsorile cu o singură suflare.
Cu riscul de a încălca legea Olimpiană.

Voinicul și-a dezmoțit toate încheieturile
Și a pornit în căutarea mării iubiri.
S-a trezit, mai întâi, în atelierul lui Hefaistos.
Întâmpinat de un nor de scânteii
Și meșterul l-a informat
Că el făurește iubiri doar pentru nemuritori.

Prometeu a mers mai departe sperând
Și, deodată, a auzit un vacarm de arme și de strigăte
În mijlocul căruia Ares stătea încruntat.
Dornic mereu de biruințe.
Acesta i-a pus o sabie în mâini

Căutătorului de iubire
Și l-a atenționat că acolo se moare.
Apoi se decernează trofee.

Porni mai departe îngândurat.
Cu focul dorinței nestins
Și, fără să bage de seamă.
Pătrunse într-o vale înmiresmată
Și luminată
Numai de flori nemaivăzute.

În mijlocul lor strălucea Afrodita.
Cu un trandafir însângerat la piept
Și, când îl văzu pe înflăcăratul Prometeu.
Deschise larg ochii cât cerul.
Viteazul îi căzu în genunchi fericit
Și își dezgoli pieptul tatuat
Cu decorații de la necunoscuți muritori.

Astfel Prometeu primi blagoslovirea iubirii.
Jertfindu-și pentru o clipă toată semiveșnicia.

DRAMA PASIUNII ÎN DOUĂ ACTE

Spectatorii ard de nerăbdare
Și așteaptă cu sufletul la gură
Să înceapă o altă premieră.
Luminile apun brusc
Și, în cadența catifelată a gongului.
Cortina se înalță spre lună.
Dezvăluind un tei încărcat de flori.

El și ea, fremătători și surâzători.
Se întâlnesc și se cunosc întâia dată
Pe aripile dorului călător.
Ea, grațioasă și voluptuoasă.
Îl soarbe din priviri.
Șoptindu-i ceva repede și codificat.

Ca un torent neîncăpător în vad.

El, zvelt și sclipitor în lumina lunii.

Îi soarbe de pe buze șoaptele.

Însetat ca o câmpie în arșiță.

Deși ciutura iubirii e plină ochi.

Gongul se pregătește pentru al doilea act.

Dar cortina lasă indiscreția să se desfășoare

El și ea cu privirile împreunate.

Stau înlănțuiți ca două jumătăți fierbinți

Completând un întreg total.

Sub un ropot de ploaie blondă

Ce se desprinde din teiul lor acoperitor

Și un sărut prelung cât un preludiu

Face să aprindă inimile spectatorilor nerăbdători

Gongul final abia este auzit

Și cortina coboară peste punctul culminant al idilei.

Din penumbra scenei bine încălzite

Mai răzbate încă un geamăt de deznodământ

Și spectatorii, ridicați în slava succesului.

Aplaudă cu un îndelungat oftat de satisfacție.

CAII LUMINII

Caii văzduhului, caii luminii.

Aleargă neconținut prin stepele lui Uranus.

Țintați în frunte de oglinda Lunii.

Dresați fiind de spiritele alese.

Călăriți în tăcere de fantome

Aburinde ale trecutului.

Copitele lor, înfășurate în umbre de taine.

Răscolesc norii ca pe niște morminte

În care zac pe vecie

Aspirațiile celor ce au încercat

Să se înalțe cu false aripi
Și s-au prăbușit ca niște temerari Icari.

Caii văzduhului, caii luminii.
Ostenesc uneori și coboară pe piscuri terestre.
Adăpându-se cu iubire rară
Din ciuturile zvâcnitoare ale muritorilor
Și-apoi ducând înapoi puteri noi
Pentru încă un tur de eră.
Timp de o nouă civilizație
Tot mai dornică de lumină.

GLAS DE INSTINCT

Călătorim străini în trenuri paralele
Și nu ne-am întâlnit nicicând și nicăieri.
Dar parcă ne cunoaștem și ne simțim pe undeva.
Într-o dorință adânc ițită-n noi.

Doar întâmplarea ne va scoate la lumină.
La suprafața existenței noastre.
Când un semnal va străluci în noapte
Și când vom coborî la aceeași gară.

Până atunci ne căutăm principial.
Anticipând o adiere de-mplinire.
Ne căutăm ca niște noi necesități.
Deși pe cer ne-a răsărit demult însemnul.

Vom face doar un scurt popas în derizoriu.
Cât să ne-ncăce am cu idealuri.
Apoi, îmbărbătați de ținte bănuite.
Vom aborda o altă îmbarcare.

CONCEDIU TERESTRU

Ne petrecem vacanța de viață
Aici pe Insula mijlocie a Soarelui.

Unde clima este încă blândă
Și prețul încă ni se pare convenabil.

Am fi preferat o insulă mai încăpătoare.
Dar era rezervată pentru alte generații
Poate mai supuse.
Așa ne-am adaptat condițiilor noastre
Și ne vine greu să refuzăm o astfel de ofertă.

După o muncă siderală epuizantă.
Am aterizat cu mai mult sau mai puțin bine.
Să ne refacem forțele inițiale.
Petrecându-ne sejurul cu tot felul de aventuri ocazionale.

Pentru unii concediul se termina mai repede.
Alții zăbovesc până în iarnă.
Și totuși, cu toții obișnuim să fredonăm
Într-un final regretabil
Ce scurtă este vacanța de viață!

ÎNDEMN

E cazul să ne bucurăm din plin
De orice clipă, de orice colțișor.
Că pentru supărare e timp cât veșnicia
Și prea puțin pentru acest prezent răscumpărat.

Ne-am tot jertfit în certuri și războaie
Să cucerim măcar un strop de rai râvnit.
Să ni-l păstrăm cu grijă pentru astăzi.
Că cine știe mâine ce-o mai fi.

Din fiecare zâmbet să ne facem floare
Și din orice trăire să ne facem cântec
Și atunci, când îndoiala ne-ncearcă la răspântii.
Să proslăvim lumina și să-nfruntăm ispita.

E cazul să ne ocrotim iubirea

În orice clipă și oriunde ne-am afla.
Știind că dintre toate, mai cu seamă.
Doar fericirea e suprema noastră împlinire.

GLOBALIZARE ÎN CRUCIȘ

Bătută în pilonii de pământ.
E lumea răstignită ca un vis
Pe crucea celor patru puncte cardinale.
Globalizând destinele tot în cruciș
Și fremătând de îndoielnice meniri.

Prezentul e o punte lunecoasă
Între molozul din trecut și zărilor din viitor
Și dedesubt se răsuțește cascada cu aluviuni.
Să se purifice în marea micilor trăiri.

Fiecare trecător în parte
Primește câte-o cruce mai grea sau mai ușoară.
Din lemn de tei sau din granit trecut prin foc
Și, fără nicio șansă de înlocuire.
Ba cade în genunchi, ba se ridică
Și calea de întoarcere se sfarmă pas cu pas.

E frământată lumea de propriile vise.
Globalizând pământul în drept și în cruciș.

PRIMĂVARĂ ORIGINALĂ

Pe noi ne pricopsește întruna luna lui Florar.
Trăim într-o primăvară continuă.
Că prodigioasă corupție e mereu în floare.
Îi simțim și în buzunare mireasma persistentă
Și pe fiecare factură punctuală
O resimțim prin toți porii specificului nostru vital.

Adio toamnă mănoasă!
Adio rece și pură zăpadă de iarnă!

Primăvara ne ferește ca pe nimeni alții.
Cu grațioasele ei larve
Prolifice și născătoare de fluturi grațioși.

Ne copleșește peste tot eleganța ipocriziei.
Ca pe niște mamifere socializate.
Dresate genetic în cuștile unei *epoci de aur*.

Floarea corupției se multiplică prin mii de capete.
Pe căi întortocheate
Că ar fi nevoie de un pluton de Sfinți Gheorghe.

MUZEUL DE AMINTIRI

În muzeul meu de amintiri.
Deschis oricui și cu intrare gratuită.
Zâmbesc ispititor imagini materializate.
În sugestive aduceri aminte.
Cu grijă ordonate în vitrinele luminoase ale vieții.

Bunicii, părinții și mulți copii
Sunt personajele principale dintr-o poveste.
Pe care o semnez cu gândul
Muiat adânc în nemărginită dragoste.

Bucuria de a trăi frumos
Și de a iubi tot cuprinsul seninului
Este codul tuturor jocurilor de atunci.

Dar dintre toate acestea, strălucește
Oglinda copilului de altă dată
Înrămată definitiv în trecut
Și conservată cu dibăcie
În alcoolul nostalgiei cronicizate în suflet.

ABUNDENȚĂ

Nepotolito, de la aceeași masă a abundenței.

Ai turnat în mine atâta expresie de feminitate.
Ca într-o cupă pe jumătate plină
Încât spuma savorii tale
Îmi dă pe de lături.

Această inimă a mea e prea mică
Și prea plină de frumusețea ta.
Să te încapă în întregime.

Oprește-te din expansiune.
Că piscul meu s-a aplecat
Până la picioarele tale
Părăsind înălțimile liniștite
Și mult nesătula singurătate.

Să vină odată, de undeva, chelnerul
Dacă o mai putea calcula
Și să ne facă nota de plată.

NECUNOScutUL

Abia îi mai clipea steaua de altă dată.
Scăpătată și sprijinindu-se pieziș.
Tremurătoare pe orizont.
Ca un gând îmbătrânit pe fila
Smulsă dintr-o carte decolorată de trecut.

El nici nu o zărea din singurătate
Izolată în lumea viselor sale
Și tot calculând, secundă cu secundă.
Limitele răbdării, care i se lărgeau mereu, fără margini.

Îmi părea cunoscut de undeva.
Din leagănul apariției.
După un zâmbet persistent insinuant
Și mă temeam că-l confund
Cu o varietate de ocazie.
Dar, când l-am văzut

Aruncând cu o stea pe boltă.
M-am cutremurat de surpriză
Și-am înțeles ce putere poate avea dezamăgirea.

VREMEA PROBABILĂ

De vrei să știi
Cum este vremea-n chipul tău.
Privește-te-n oglindă fără frică
Și vei vedea că-n noaptea părului a început
Să fulguiască ici și acolo
Și-apoi zâmbește-ți sincer și senin
Și primăvara va veni la tine-n grabă.
Ca să-ți așterne la picioare ghiociei
Mai albi și mai gingași ca niciodată.

De vei zări cumva vreun norișor
Pe bolta frunții tale furișat.
Zâmbește-ți liniștit, netulburat.
Și-apoi vei observa surprins și bucuros.
Cum soarele-ți va răsări pe chip
Mai proaspăt și mai blând ca-n zori de zi.
Așa, privindu-te în suflet curajos
Ca vremea-n plină vară
Mereu vei străluci.

PURIFICAREA ZEULUI

Îngreunat de atâtea generații de muritori.
Cronos mai coboară la cel mai înalt izvor al purificării.
Să-și limpezească palmele înnegrite
În undele curgătoare
Și toată funinginea să se scurgă
În marea cumuloare de reziduuri.
Omogenizatoare și mistuitoare.

Unele scântei mai mocnesc sub cenușă
Și se răzvrătesc, refuzând sedimentarea

Și aruncând peste țărmurile încremenite
Platoșe aurite și maldăre de cărți învelit în lauri.

Cei prezenți dincoace de curgere
Pescuiesc mesajele cu pecetea veșniciei
Și le reazăză în tolba lui Cronos.
Să le fie nemuritoare pilde.

ABANDON CARITABIL

Mi-am abandonat caii albi
Pe câmpul de luptă cu șansă de mat.
Tocmai când regele era încercuit.
Și-am început să alerg după un fluture
Tricolor, deși era mai mult galben.
L-am acoperit cu o palmă
Pe o păpădie abia platinată
Și i-am simțit aripile zvâcnind.

Crezând că în bolta palmei mele
E chiar inima lui.
L-am eliberat de sub acoperiș
Dar el a rămas tremurând ca o floare.
Amețit de adâncimea cerului.
Apoi și-a reluat ondularea spre alte vecinătăți.

Eu m-am întors la caii mei albi
Și i-am dăruit unul nevătămat
Bietului încoronat fără nicio șansă
Și acesta mi-a lăsat ca moștenire
Tot regatul său.

LABIRINTUL TIMPULUI

Ceasurile au bătut în labirintul timpului
Și au răspândit ecouri de clipe
În toate ungherele vieții.
Scormonind adâncuri tot mai îndrăznețe

Și scoțând la suprafață lumini din întuneric.

Meșteri iscusiți au săpat fântâni
Tot mai profunde și mai potolitoare de cunoaștere
Și au deschis ferestre noi în cetăți
Ce păreau cufundate definitiv
În vârtoarea erelor abia bănuite.

Ceasurile bat egal secundă cu secundă
Și fântâna timpului se adâncește neîncetat.
Unii trecători prin viață
Se opresc la ea
Și-i aruncă în străfund arginți
Dătători de speranță
Și aducători de noroc.

SOMAȚIE

Natura ne somează tot mai des.
Cu tot mai multe zboruri ucise.
Cu căderi de piatră înghețată
Sau cu avansuri fierbinți ale deșertului.

Tăcerea dintre a exista și a nu exista
Se reduce mereu la un sugestiv
Și amenințător semn de întrebare.
Iar viața capătă un sens de aventură.
De legea junglei stăpânită.

Și noi oamenii schimonosiți
De beția nelimitată a banilor.
Făurim sofisticate arme pentru pace.
Uitând că prezentul este prag înmugurit
În calea unui neînduplecat judecător.

Ne declarăm surprinși și plângăcioși
La somația de tribunal al naturii.
Dar conjugăm fără odihnă verbul *a avea*

La toate persoanele de singular.
Tot mai mult, și tot mai mult.

CHIBIȚĂ LA PĂCĂLICI

Trecutul și viitorul.
Înrăiți adversari pe veci.
Joacă, de la egal la egal, *Păcălici*.
La masa informă a tăcerii.
Că aici liniștea este prima condiție.

Eu mă declar un Chibiță amator.
Că doar așa sunt acceptat
Și urmăresc curios jocul celor doi titani
În ale măsluirilor.
Se începe încă o dată.
Cu cărțile pe masă.
Desigur cu spatele la competitori.

După o distribuire echitabilă de cărți.
Începe distracția.
Trecutul având prioritate.

Se joacă aprig, la nemurire
Asistența – de pe margini – Tremură de nerăbdare.
Egalitatea dintre cei doi persistă
Dubios de mult și de calm.

Eu, Chibiță, reprezentând onorabil prezentul.
Mă simt oarecum frustrat
Și tac în gândul meu de filosof.
Deși tare le-aș mai dicta un ofsaid pe cinste.

În aceeași clipă, din colivia gândului ascuns.
Îmi zboară o vorbă.
O vorbă inopinată *Păcăliciul*.
Și cei doi jucători de destin
M-au descalificat pe loc.

Rămânând în afara unei competiții mondiale.
Dezolat, pe margini.

NIMIC NICIODATĂ

Nimeni și nimic nu va ucide vreodată
Copilul din mine
Veșnic viu și același.
Nici gerul și nici versata ispită.
Nici exuberanța și nici dezolarea.

Copilul din mine integral
Și mai jucăuș ca niciodată.
Poate e mai prudent cu unele idealuri.
Dar visele îl împlinesc încă.
Precum albinele o floare.

Iubesc la fel de mult jucăriile.
Deși se numesc altfel.
Toate florile îi sunt surori
Și toți copacii îi sunt frați buni.
Fluturii au rămas naivii fluturi.
Ceilalți copii au rămas toți copii.
Poveștile au rămas cele mai frumoase certitudini.
Dar dintre cele mai luminoase povești.
Este numai copilul din mine.

ISCUSITA ZIDIRE

Marele Maestru, iscusitul ziditor.
A împodobit cerul și Pământul
Cu facilități binecuvântate existenței.
Habitat propice vieții.
Ca o permanentă moștenire.

Pământul a devenit pentru moștenitorii săi.
O grădină comună, înflorită și îndestulată.
Unde libertatea să le fie egală locuitorilor ei.

Dar și oglinda vie și clarvăzătoare.
Păcatele răului insinuat
Să fie curățate de orice întunecare.

Iscusita zidire s-a înfăptuit
Din lumina pură a începutului.
Izvor nesecat de dăinuire
Sclipire de stea suverană.
Dar peste toate minunățiile
Supremă este numai dragostea.

NARCISISM

Astăzi toate au specific de oglindă.
Tot ce îi răsare în fața pașilor
Îi reflectă frumusețea de Madonă mondenă
Și grația de regină a nopții intelectuale.

Se privește intens în zare de aparență
Și se admiră îndelung în strălucirii de iluzii.
Fără nicio îndoială de sine.

Abia plutește la plimbare
Pe luciul asfaltului.
Mlădiindu-și talia în ritm de flux cuceritor.

Invidiază orice floare
Și orice model de modă
Și-ar fi în stare să o ucidă pe Alba ca Zăpada.

Când o nemulțumesc oglinzile autohtone.
Îi vine să zboare spre Veneția celebră.
Ca nu cumva să-și știrbească amorul propriu.

NUNTA DIN CODRU

Tânărul baci – pe numele natural de
Toma, Gruia sau Pintea – A alertat toată suflarea codrului că – În

acel măreț apus de soare.

Când stelele își vor aprinde făcliile în slavă – Se va căsători cu mândra crăiasă.

Întâlnită în vis, pe-o gură de rai.

Privighetorile își revizuiesc repertoriul

Să fie la înălțimea așteptărilor.

Întrucât vor concerta într-o singură simfonie.

În fața miilor de invitați.

Din toate crângurile învecinate.

Împodobiți în cetini proaspete de brad.

Nuntașii coboară în răcoarea zăvoiuului.

În legănat ocrotitor de horă.

La chemarea fierbinte a unui fluier de soc

Și la îndemnul muntelui cu patrafir de preot înțelept.

Rivalii invidioși ai tânărului baci.

Deghizați în păzitori dresați.

Își camuflează complotul mișelesc

În rumegatul celei mai năzdrăvane miorițe.

Neglijabilă la înfățișare.

Când luna înălța cununa

Asupra celor doi miri.

Din îndepărtare, de departe.

Vine și o bătrână cu instincte materne.

Ducând în mâini o stea

Ce ar fi putut fi pentru toți

O insinuantă ipoteză.

ULTIMA PETRECERE

Chefliul Dionis a adormit cântând

Cu lira căpătâi, cu amfora uscată.

Zadarnic a muncit Athena să-l deștepte

Că osteneala și pe ea o cuprindea

Și aburi de Alcool îi moleșea înțelepciunea.

Petrecăreții lui zac umbre sfâșiate
De fiarele lui Hades
Și ele de Cronos împăiate.

Copilele alese de Grații dansatoare
Abia mai spumegă în amintire.
În partituri de ode îngropate.

La ultima petrecere de pomină
Au curs torenți de vin de pe coline.
Au curs și multe lacrimi de extaz.
Acei înaintași ne amintesc de viață
Cu ale lor imagini înrămate în trecut.
Sfidându-ne neconținut
Că nu prea știm să mai trăim.

CALCUL INTIM

Distanța dintre mine și tine
În aceeași clipă a vieții.
Este echivalentă cu uitarea
Dintre tine și mine.
Măsurate exact cu băți egale de inimă.
Fără niciun pâlpare de emoție
Și fără nicio urmă de intenție.

Și, dacă pornim din singurul punct temporal.
De pe dreapta primei noastre întâlniri.
Facem câte o întoarcere.
De o sută optzeci de grade fiecare
Și ne vom intersecta razele de influență.
Trezindu-ne perfect distanțați
Și spate în spate ca două necunoscute.

Acest algoritm capricios de impresii
Poate se va rezolva măcar tangențial
Într-un nou plan de căutări.

REVOLTA APELOR

Toate apele s-au umflat în limitele răbdării
Și-au declarat revoltă împotriva oamenilor.
Altă dată aliați de purificare în curgerea lor
Spre aceeași mare a tuturor întâlnirilor.

Li s-au alăturat norii otrăviți de civilizație.
Turnând torenți de ocară
Și fulgere de mânie
Peste toți uzurpatorii de natură maternă.

Dealurile și pădurile au pornit la vale.
La același semnal de răscoală.
Solidare și răzbunătoare.
Să pună stavilă în calea invadatorilor.
Până când nu o fi prea târziu.

În matca lor profundă.
Plăpândeale izvoare de izbăvire
Susură în cor o tainică rugăciune
Pentru o responsabilă renaștere.

BRADUL VIGUROS

Mărețul brad stă răbdător la margine de drum.
Depart de pădurea lui natală
Și își oferă brațele oricărui trecător
Împodobite cu multe cuiburi de zbor și de cântare.

E-o verticală vie spre văzduh
De unde-și soarbe-ntruna văpaia de verdeață
Și orice adiere de-al îndoi cumva
În umbra lui se stinge fără urmă.

Putere și mireasmă risipește-n jur
Și drumului îi dă mai multă siguranță

Și leagănă prietenos toți musafirii
Ce-și caută în chica-i deasă găzduirea.

S-a întâmplat cândva, când un vrăjmaș necunoscut
Cu pumnii drept în inimă să-l fi lovit.
Cutremurându-l o clipă de uluire.
Dar din clătinarea lui așa de viguros.
S-a înălțat mai demn și mai călit spre soare.

SENZAȚIE DE PRIMĂVARĂ

Câteodată, în subconștient.
Când peste tot e toamnă.
Am senzația de primăvară
Și iluminat de o bucurie nemaiîntâlnită.
Mă risipesc peste toate cărările
Înnodate pe la răspântii
Și, astfel devin pom înflorit.
Năpădit de albine
Ușoare și moi ca visele
Și sufletul mi se face fagure împlinit.
Rupându-l în bucăți de miere.
Îl împart tuturor trecătorilor
Zgribuliți de frig și foșnitori
Ca frunzele în derivă.

Atunci tot în subconștient.
Îmi revine senzația de pom îngreunat de roade
Și, ca nu cumva să-mi dezbin crengile pornite spre pământ.
Chem culegătorii să mă ușureze
Și să-mi recapăt, pe cărările de toamnă.
Senzația vie de primăvară.

ÎNDEMN LA O IUBIRE

Să ne iubim mult păsările.
Frați de aceeași dragoste.
Că de la ele am învățat să fim mai ușori

Decât piatra de încercare
Și să zburăm cu aripi făurite de noi.
Cu puțină jertfă.
Să pătrundem și alte zări dătătoare de libertate
Și hrănitoare pentru năzuințele noastre flămânde.

Să ne iubim și mai mult păsările.
Câte or mai fi să ne încânte.
Că de la ele am învățat
Mai întâi să cântăm.
Să ne mângâiem și supărarea, și bucuria!
De la ele an deprins
Meșteșugul de a făuri cuiburi.
În care ne creștem și ne ocrotim puii.
Învățându-i apoi să zboare.
Dar mai ales cântându-le cu o neobosită dragoste.

CEAS DE TAINĂ

Tanti Beatris se privește în oglindă.
Că poate mai depistează vreun fir de argint.
Dar gândul îi alunecă
La ceașca lăsată cu gura în jos
Să-și citească tainele printre urmele de zaț
Și se trezește surâzând în oglindă.
Cu strunga destul de largă
Între doi dinți din față.

Din spate o privea ostentativ televizorul.
Care o destăinuie pe Ofelia plutind pe apă.
Ca o lebădă răpusă de ger.
Și tanti Beatris e singură.
Adică a divorțat de acela.
Că s-a certat cu soacră-sa de la o frumusețea ei
Și i-a turnat farfuria cu ciorbă pe pantaloni.
A fost atunci o ceartă ca la Maglavid
Că din aburii răscoliți din fiertură
I-au ieșit bărbatului niște semne oculte.

Aducătoare de nenorocire.

Se uită mai atentă în oglindă
Și, de sub machiaj îi răsare un alt semn.
Unul vânat ca o prună.
Tot de la încăierarea aceea.
Dar nu mai zăbovește asupra lui
Și își amintește de ceașca răsturnată.
Că arde de nerăbdătoare să citească.
Atât i-a mai rămas din clasele primare.
Că-și păstrează cărțile curate și neatinse
Tanti Beatris, panicată de uitare.
Își alungă privirile pe ceas.
Fatalitate, că era ora fatidică – treisprezece
Și iar trebuie să amâne cititul.
Că era Fecioară, după zodie
Și fecioarele o singură dată păcătuiesc
Și mai este și duminică.

DE TRISTĂ AMINTIRE

Luam coada de la coadă
A șirului întins pe trepte.
Șir de umbre răbdătoare.
Ca măgelele pe sfoară.
Foșnitoare și-nțesate
Într-o ordine deplină.

Așteptarea-njositoare, pentru niște portocale.
Era scurgere de vreme
Cu mizerie de trai
Și aroma sfidătoare
Mă tăia prin măruntaie.

Fremătam să-mi vină rândul
Și mă tot gândeam acasă
Că fetița mă așteaptă
Cu vreo două portocale.

Ca la Moșu Nicolae.

Șirul se scurta-nainte.
Dar în urmă se lungea.
Umilit ca o sfială.
Pas cu pas mai avansam.
Pas cu pas mai năzuiam.

Unii ușurați în fine
Coborau treaptă cu treaptă
Strâns ținând la piept comoara
În pachete mai mult goale.
Dar din plin și greu plătită.

După multă îndurare.
Din cel ultim ce am fost
Primul eram la-mplinire.
Dar ca iadul să ne-nghită.
Marfa brusc s-a terminat.

Umilit încă o dată.
Am văzut cum dimineața
Fetița găsi-n ghetuțe
O lămâie pricăjită.
Cu-amăgiri de portocală.

ZI DE VARĂ *DE AUR*

Seceta era totală.
Pe străzi, prin parcuri și în inimi.
Toți figurau la campania de vară.
Numai cei de sus se lăfăiau în vile răcoroase
La munte și la mare.
Având mare grijă de o alimentație
Cât mai sănătoasă la cei mulți.

Pustiul invada totul.
Dar mai ales băcăniile.

Și în crâșmele deschise în gol.
Câteva ceasuri crepusculare.
Gemea pustiul aerisit.
Odată cu apariția Mirei pe alb-negru.

Nea Ilie, vizitiul.
Intrase într-o bodegă tăcută
Să-și astâmpere setea cu ceva.
Dar cum intrase, așa și ieșise.
Înghițind în sec și în sinea lui
Numai zeamă amară de cucută.
Așa cum îi era și viața
De pălmaș la stat.

EVENIMENT FIERBINTE

Primăvara dragostea este cel mai fierbinte eveniment.
Neconsemnat în nicio informație de sezon.
Văpaia ei mistuitoare se răspândește peste tot.
Ca cel mai agreabil ordin.
Ca o declarație de iubire a vieții.
După o prelungă abținere hibernă.

Suflul acestui dor dezlănțuit
Cerne nori de polen arzător
Peste troianul fulgilor de petale
Ce învlează livezile mirese.
Într-o proaspătă cununie cu soarele.
Parcă primenit ca niciodată.

Fluturii, tatuați ca de mare sărbătoare.
Sunt cei dintâi mesageri ai evenimentului
Și, în bucătăria miresmelor din zori.
Albinele trebăluiesc extaziate de simfonia florilor
Iluminate de o supremă bucurie.

OGLINZI GRĂBITE

Ne privim unii în alții fugar.
Ca în niște perfecționate oglinzi
Și ne vedem reciproc.
Dar suntem așa grăbiți.
Că nu prea deosebim lumina din noi.

Ne spunem că suntem simpatici
Sau mai puțin simpatici.
Ne spunem că suntem tineri
Sau poate mai puțin tineri.
Ne spunem și una, și alta grăbindu-ne.
Dar nu ne observăm cum timpul trece
Prin trăsăturile noastre.
Decât prea târziu.

Ne privim unii în alții.
Ca în niște oglinzi purtătoare
Și ne vedem obișnuiți sau mai surprinși.
Ne zâmbim trăsăturilor noastre – în treacăt – Dar nu deosebim
destul de clar
Acea lumină din noi
Pe care o numim cu toții iubire.

CUPRINS

PREFAȚĂ	3
SCRISOARE UNANIM VALABILĂ	3
CĂUTĂTORUL ÎN STELE	3
DESCOPERIRI	3
IMPACT ÎN ZORI	3
NOAPTE DE SEPTEMBRIE	3
FĂRĂ CAMĂTĂ	3
CĂUTARE ÎN INTIMITATE	3
PASĂREA MIRACULOASĂ	3
CU RESPONSABILITATE	3
FRAȚI DE ACELAȘI SOARE	3
O CLIPĂ DE ÎNVIERE	3
SEMNE DE PRIMĂVARĂ	3

MĂRȚIȘOR 3
PRIER 3
FLORAR 3
CIREȘAR 3
REFUGIU ÎN METAFORĂ 3
SEMN DE ÎNTREBARE 3
COINCIDENȚĂ 3
PRIBEAGUL SINGURATIC 3
ODATĂ 3
CĂUTĂTORII TEMERARI 3
ECOU ÎNDEPĂRTAT 3
PROMETEU ÎNDRĂGOSTIT 3
DRAMA PASIUNII ÎN DOUĂ ACTE 3
CAII LUMINII 3
GLAS DE INSTINCT 3
CONCEDIU TERESTRU 3
ÎNDEMN 3
GLOBALIZARE ÎN CRUCIȘ 3
PRIMĂVARĂ ORIGINALĂ 3
MUZEUL DE AMINTIRI 3
ABUNDENȚĂ 3
NECUNOScutUL 3
VREMEA PROBABILĂ 3
PURIFICAREA ZEULUI 3
ABANDON CARITABIL 3
LABIRINTUL TIMPULUI 3
SOMAȚIE 3
CHIBIȚĂ LA PĂCĂLICI 3
NIMIC NICIODATĂ 3
ISCUSITA ZIDIRE 3
NARCISISM 3
NUNTA DIN CODRU 3
ULTIMA PETRECERE 3
CALCUL INTIM 3
REVOLTA APELOR 3
BRADUL VIGUROS 3
SENZAȚIE DE PRIMĂVARĂ 3
ÎNDEMN LA O IUBIRE 3

CEAS DE TAINĂ	3
DE TRISTĂ AMINTIRE	3
ZI DE VARĂ <i>DE AUR</i>	3
EVENIMENT FIERBINTE	3
OGLINZI GRĂBITE	3
CUPRINS	3